

HEB JIJ HAAR GEZIEN?

Lees ook van Sophie Hannah:

De nieuwe erfgenaam

De monogram moorden

Sophie Hannah

Heb jij haar gezien?

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Did You See Melody?*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder & Stoughton Ltd., Londen

© Sophie Hannah, 2017

© Vertaling uit het Engels: Hanneke van Soest, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Oorspronkelijk ontwerp: Mumtaz Mustafa

Omslagontwerp: Mark Hesseling, Wageningen

© Omslagfoto: Michael David Adams/thelicensingproject.com

Foto auteur: © Onur Pinar

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5251 1

ISBN 978 90 443 5252 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lucy Hale, die me vanaf het begin heeft gesteund en
aangemoedigd

Ik heb heel lang gedacht dat mijn zusje Emory meer geluk had dan ik. Soms denk ik dat nog wel eens. Ze stierf voordat ze haar konden vermoorden. Je kunt beter niet leven dan leven met angst voor de dood.

Het moeilijkst vind ik het wanneer de Vriendelijke Gezichten me beloven dat ik zal overleven – vandaag, morgen, de dagen daarna – en volwassen zal worden en misschien zelfs wel oud. Als dat waar is... Maar iets wat nog niet is gebeurd, kan niet al waar zijn. En als het wel waar blijkt te zijn, moet ik ophouden met jaloers te zijn op het zusje dat ik nooit heb gekend en me schuldig gaan voelen over het feit dat ik het overleefd heb en zij niet.

Dat ik zo ver ben gekomen zegt niets. Ik mag van mezelf geen hoop koesteren. Eigenlijk zou ik de Vriendelijke Gezichten niet moeten geloven.

Zodra je jezelf toestaat te twijfelen, is niets meer zeker.

Wanneer ik alleen ben, fluister ik telkens weer: 'Mijn naam is Melody Chapa, mijn naam is Melody Chapa.' Maar dat maakt het alleen maar erger, alsof het meisje dat me probeert te overtuigen wel een andere naam móét hebben, terwijl er verder niemand is, behalve ik.

9 oktober 2017

Als ik me zou kunnen omdraaien en wegrekken, zou ik het doen. Ik zou terug naar huis rennen, hoeveel tijd het me ook zou kosten. Een halfjaar waarschijnlijk – en ik zou over de Atlantische Oceaan moeten kunnen sprinten. Mijn benen popelen om terug te racen naar Patrick, Jess en Olly, zodat ik kan doen alsof er niks is gebeurd.

Niet dat er al zoveel is gebeurd. Het enige wat ik tot nu toe heb gedaan is de oceaan over vliegen en landen in Arizona.

Ik sta in de aankomsthal van vliegveld Sky Harbor in Phoenix en wacht voor een café genaamd Lola Coffee op de man van de autoverhuur. Overal om me heen zie ik mensen in donkere pakken, felgekleurde t-shirts met zweetplekken, verkreukelde linnen jurken en geruite shorts met uitpuilende zakken. Ik herken de man die in het vliegtuig aan de andere kant van het gangpad zat. Hij had het grootste deel van de vlucht vanaf Chicago, waar ik was overgestapt, naar Phoenix gesnurkt, zich totaal onbewust van het feit dat de stewardessen voorzichtig zijn buik hadden opgetild om te controleren of zijn veiligheidsgordel vastzat.

De andere passagiers lopen doelbewust de hal uit of begroeten en omhelzen dierbaren die hen komen ophalen. Iedereen maakt een blijde en opgeluchte indruk, terwijl ze zich kletsend en lachend naar huis begeven.

Er is niemand die ‘Kom, dan gaan we naar huis’ tegen mij zegt. Om te horen hoe het klinkt, fluister ik de woorden tegen mezelf. Het klinkt als een dreigement.

Stop met die idiote gedachten. Heb geduld. Haal diep adem en tel tot tien. Eén, twee, drie, vier...

De autoverhuurder is al vijfendertig minuten te laat. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het in mijn voordeel is, omdat ik nu kan gaan en staan waar ik wil. Als ik besluit niet langer op hem te wachten, kan hij me niets verwijten. Bovendien ben ik hier op de perfecte plek om de eerstvolgende vlucht terug naar Heathrow te boeken. Er is niets wat me kan tegenhouden, behalve dat ene besluit dat ik heb genomen.

Het enige juiste besluit. Dat het moeilijk is, wil nog niet zeggen dat het verkeerd is.

Waar blijft hij, verdomme? Hij had me beloofd hierheen te komen. Ik heb de auto al betaald. Het is 22.05 uur, Arizona-tijd; in Engeland is het dus iets over zes in de ochtend. Vandaar natuurlijk dat ik sta te zwaaien op mijn benen: ik heb een nacht slaap gemist. En dan te bedenken dat ik straks voor het eerst van mijn leven aan de verkeerde kant van de weg moet rijden – even aangenomen dat ik al een auto krijg om in te rijden.

Ik wil er niet bij voorbaat van uitgaan dat alles in het honderd loopt, maar hoe langer ik wacht, hoe meer de gedachte zich aan me opdringt. Bij nader inzien had ik beter een auto kunnen huren bij een bedrijf op de luchthaven, zoals de meeste mensen doen. Maar die waren me allemaal te duur, en ik had al zo belachelijk veel geld opgenomen om dit te kunnen bekostigen, wat het ook is dat ik hier kom doen. En dus koos ik voor de schreeuwerige internetadvertentie van het type ‘te mooi om waar te zijn’: ‘Wij leveren uw huurauto geheel kosteloos af op het door u gewenste adres!’

Ik pak mijn telefoon uit mijn tas en staar naar het zwarte scherm. Zal ik de vliegtuigmodus uitzetten en de autoverhuurder een sms sturen?

Nee. Geen denken aan. Ik zou de sms’jes van Patrick en Jess niet kunnen negeren. Vooral die van Jess niet. Mijn dochter en ik zijn de twee grote communicatoren van de familie. Anders dan Patrick weet

zij precies wat ze moet schrijven om mij over te halen te reageren. Olly heeft niet ge-sms't, dat weet ik zeker. Hij gaat ervan uit dat hij niets kan doen, omdat Patrick en Jess alles al hebben gezegd.

Toch is het juist de gedachte aan Olly die me tot tranen roert. *Mama is weg. Nou ja, ze komt wel weer terug. Ik wacht rustig af wat er gaat gebeuren.*

Met trillende handen stop ik mijn telefoon terug in mijn tas.

Misschien kan ik beter een stukje gaan lopen om tot rust te komen. Verderop in de aankomsthal ligt een rij winkels. Ik zie een boekwinkel genaamd Hudson en een zaak die Canyon Newa heet. Ik kan me niet voorstellen dat ik genoeg concentratie heb om te lezen, maar dat is over een paar dagen misschien anders, als ik eenmaal aan het idee gewend ben dat ik precies dat heb gedaan waarvan ik dacht dat ik het nooit zou doen.

Ja, ik kan beter een boek kopen. Dan heb ik tenminste iets te lezen bij het zwembad in het resort. Of beter gezegd, bij de zwembaden, want volgens de website zijn er meerdere. Bovendien kan ik hier beter weggaan als ik wil dat de autoverhuurder komt opdagen. Want zodra ik hier weglomp komt hij opdagen, zo werkt het toch in het leven? Je zult zien dat als ik me na vier stappen omdraai, hij er staat, met in zijn hand een bordje met mijn naam erop.

Het is dat, of er bestaan geen geheime regels die onze interacties met anderen bepalen en we lopen elkaar mis. Hij zal weer weggaan en ik neem uiteindelijk een taxi naar het resort, nadat ik eerst een uur heb gewacht op een man die er was maar weer is vertrokken.

Met een zucht haal ik mijn telefoon weer uit mijn tas. Ik kan toch zeker wel de vliegtuigmodus twintig seconden uitzetten om hem te bellen? Als ik mezelf verbied om te checken hoeveel sms'jes ik heb...

Onmogelijk. Als ik weet dat ik berichten heb, moet ik ze lezen.

Met mijn duim klik ik op het foto-icoontje op het scherm en scrol naar mijn favoriete foto van Jess en Olly. Ze zitten op de oude tractor in de tuin van The Greyhound Inn en staan er precies zo op zoals ze zijn. Olly met zijn mond open en zijn armen gebarend in

de lucht, terwijl hij me uitlegt hoe je met een *trickshot* een *hitmarker* krijgt. ‘Een wat krijgt?’ vroeg ik, terwijl ik de foto nam. Jess zit voor Olly, rechte rug, kin omhoog. Vanuit haar superieure positie grijnst ze om mijn verwarring, als iemand die perfecte Ollyaans spreekt. Ik had de foto nog niet gemaakt of hij liet zich van de tractor glijden, verzuchtend: ‘Laat maar zitten, mam, dat begrijp je toch niet.’ Jess zei: ‘Natuurlijk begrijpt ze dat niet. Niet iedereen wil scherpschutter worden.’ Toen ze mijn bezorgde gezicht zag, voegde ze eraan toe: ‘In een *game*, mam, niet in het echt.’

Ik knijp mijn ogen dicht. Er zal geen traan ontsnappen, hoe hard ze ook aandringen.

Beheers je, Cara.

Het is mijn eigen schuld. Moet ik ook maar niet zo dom zijn om naar foto’s van mijn gezin te kijken. Jess en Olly zitten veilig thuis bij Patrick, dus het heeft geen enkele zin om de komende twee weken te gaan zitten kniezen boven hun foto’s, alsof ik van plan ben jaren weg te blijven. Het is maar voor twee weken. Twee korte, belangrijke weken. Voor ze er erg in hebben, ben ik weer thuis.

Ik weet dat ik mijn telefoon moet opbergen, maar in plaats daarvan swipe ik voor de driehonderdste keer sinds mijn vertrek naar de laatste foto die ik nam voordat ik van huis wegging. Het is het bovenaanzicht van het briefje dat ik op de keukentafel heb achtergelaten.

Mijn gezin weet niet dat de versie die zij lezen mijn vierde poging was. De eerste drie keer probeerde ik te veel uit te leggen. Uiteindelijk ergerde ik me zo aan wat ik had geschreven, dat ik het kort en simpel hield. ‘Lieve Patrick, Jess en Olly, ik ben een poosje weg. Ik heb niets gezegd omdat ik bang was dat jullie me op andere gedachten zouden proberen te brengen. Ik heb tijd voor mezelf nodig om te kunnen nadenken. Wees alsjeblieft niet boos. Dinsdag 24 oktober ben ik weer thuis. Ik hou heel veel jullie. Cara/mama xxx’

Het is een geruststelling dat de datum van mijn thuiskomst zwartop-wit staat. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat ik er steeds

naar wil kijken. Goddank heb ik deze foto gemaakt voordat ik naar Heathrow vertrok, want het had niet veel gescheeld of ik was het vergeten. Als ik het niet had gedaan, had ik mezelf nu wijsgemaakt dat ik iets had geschreven wat ik niet meende, iets verschrikkelijks wat ik nooit zou kunnen terugnemen. *Lieve Patrick, Jess en Olly, jullie zijn er eindelijk in geslaagd me weg te jagen. Het is jullie eigen schuld als jullie me nooit meer terugzien...*

Achter me hoor ik stoelpoten over een hard oppervlak schrapen. Als ik me omdraai, zie ik een man op een stoel aan een van de cafétafels neerploffen. Hij is jong – begin twintig – met donker haar en een dun baardje, een wijde, terracottabruine spijkerbroek met omgeslagen pijpen, sportieve sandalen en een grijs T-shirt met daarop een golfhole met vlaggenstok en daaronder de tekst ROCK THE HOLE. Op de tafel voor hem ligt een bordje met mijn naam erop. Mijn achternaam is verkeerd gespeld: er staat Burroughs in plaats van Burrows. De man staart recht voor zich uit en mijdt mijn blik, alsof hij en ik niets met elkaar te maken hebben.

Ik vraag me af waarom hij niet snapt dat de enige andere persoon die zich bij Lola Coffee ophoudt de vrouw moet zijn met wie hij een afspraak heeft. Dan valt het kwartje: niemand heeft hem gezegd dat hij op zoek moet gaan naar de klant. Tenslotte wordt hij alleen betaald om met een huurauto en naambordje naar het vliegveld te gaan. Beide taken heeft hij vervuld, dus waarom zou hij een extra inspanning leveren?

Patrick, mijn echtgenoot (beschermheilige van het Doe-Alleen-Het-Hoognodige-gilde), zou meneer Rock the Hole groot gelijk geven en hem aanraden zich te beroepen op een variant van het binnen ons gezin beruchte bestekverdelersverweer. Toen ik hem er kort na ons trouwen tactvol op wees dat hij het schone bestek beter in de daarvoor bestemde vakken kon sorteren – lepels bij lepels, messen bij messen, enzovoort – in plaats van alles zomaar lukraak in de la te gooien, verzuchtte hij: ‘Cara, ik heb bijna al het bestek opgeruimd en het meeste ervan is in de goede vakken terechtgeko-

men. Dus als er wat naast valt, ga ik het er echt niet weer allemaal uit halen om het in een ander vak te doen.’ En dat op een toon alsof ieder weldenkend mens me voor gek zou verklaren. Een kleine twaalf jaar later, toen zijn perfectionistische dochter voor de zoveelste keer een mes uit de bak pakte in plaats van een yoghurtlepel, kreeg hij een uitbrander die hij nooit meer is vergeten. Sindsdien kennen de vorken, messen en lepels hun plaats.

Ik knipper opnieuw een paar tranen weg – vanavond mag ik niet meer aan thuis denken – en stel mezelf voor aan Rock the Hole. Hij verontschuldigt zich niet voor het feit dat hij te laat is, noch biedt hij me aan te helpen met mijn bagage.

Buiten is het warm, om niet te zeggen bloedheet. Van de website herinner ik me dat mijn huurauto ‘automatische klimaatbeheersing’ heeft; hopelijk betekent het dat er airco in zit. Zoiets moet het wel zijn. Behalve een paar absolute basisdingen om erin te kunnen rijden, weet ik zo goed als niks van auto’s.

De lucht ruikt hier heel anders dan thuis. Ik vraag me of het een specifieke Arizona-geur is. Ruikt New York anders? En Chicago? Ik heb geen idee, want dit is mijn eerste keer in Amerika.

De huurauto blijkt een zwart glanzende Range Rover met drie strepen op de zijkant. Hij ziet eruit als nieuw, en zo ruikt hij ook. We gaan voorin zitten – ik achter het stuur en Rock the Hole naast me – en vullen de formulieren in. Zijn handschrift lijkt op dat van Patrick: een open cirkel voor de ‘o’, ‘a’, en ‘e’, als gebroken schakels in een ketting. Zou hij erg verbaasd opkijken als ik opeens met een alwetende glimlach zou zeggen dat ik me kan voorstellen hoe zijn bestekbak eruitziet?

Als hij kort heeft uitgelegd hoe de auto werkt, begint hij op veelde toon een rij overbodige functies op te sommen: acht verschillende kleuropties voor de binnenverlichting, schuifdak, geheugenknoppen M1 tot en met M4 om de vier stoelinstellingen op te slaan.

Ziet hij soms niet dat ik alleen ben? Leuk dat de auto vier personen kan onthouden, maar hij zal het met mij moeten doen. Jammer

dat Olly er niet bij is, hij zou het geweldig hebben gevonden dat het licht in de auto van groen naar oranje verspringt en weer terug.

Je kunt nog naar huis gaan. Je kunt nog uitstappen en...

‘Zou je iets voor me willen doen?’ vraag ik aan Rock, voordat ik me kan bedenken. Ik vis mijn telefoon uit mijn tas en geef die aan hem. ‘Wil je deze voor mij bewaren en pas teruggeven als ik de auto over twee weken kom inleveren? Dan betaal ik je honderd dollar extra. Vijftig nu, en vijftig als ik mijn telefoon terug heb.’

‘Oké,’ schokschoudert hij, zonder ook maar een spoor van nieuwsgierigheid.

Nu hij ja heeft gezegd, begin ik opeens te twifelen. Ik zucht: hoe vaak binnen een week kan een vrouw een beslissing nemen waar ze meteen daarna spijt van heeft?

Rock houdt zijn hand op, en ik leg de telefoon er met een klap in. *Nu is het afgelopen met al dat getwifel.*

Ik kom er niet onderuit. Als ik mijn telefoon zou meenemen, zou ik binnen een paar uur, of in elk geval binnen een paar dagen, voor de bijl gaan en alle berichten lezen die sinds mijn vertrek zijn binnengekomen. Ik zal de smeekbeden om terug te komen niet kunnen negeren.

‘Dank je wel,’ mompel ik.

‘Vijftig dollar, dame.’ Rock houdt zijn hand weer op.

Ik geef hem het geld en bedenk te laat dat ik hem tien dollar extra had moeten geven, omdat ik dan had kunnen zeggen: ‘En pas er goed op, oké?’ Maar dat heb ik niet gedaan, en dus hou ik mijn mond. Ik zal hem moeten vertrouwen, of moeten ophouden me zorgen te maken over wat er met mijn telefoon gebeurt. Het is het een of het ander.

‘Oké, dan is alles geregeld,’ zegt hij ten slotte. Hij stapt uit en slaat het portier met een klap dicht. Hij heeft niet eens gedag gezegd.

Nooit eerder in mijn leven heb ik me ooit zo alleen gevoeld. Of zo alert. Ik voel me draaierig worden. Ik ben bang en opgewonden, maar tegelijkertijd doodmoe. Ik open mijn tas, haal de routebe-

schrijving eruit die ik gisteravond heb geprint en vouw hem open. 'Klaar om te gaan,' zeg ik tegen mezelf.

Ik kan het nog steeds niet geloven. Ik, Cara Burrows uit Hertford, Engeland, ben op weg naar het vijfsterren Swallowtail Resort & Spa in de uitlopers van Camelback Mountain, Arizona. Zonder medeweten of toestemming van mijn gezin. Voor de meeste mensen zal ik eruitzien als een vrouw die aan de vakantie van haar leven begint, in plaats van iemand die aan een ondraaglijke situatie probeert te ontsnappen.

Het komt goed, hou ik mezelf voor. Ik overleef het wel, ook als Patrick en de kinderen boos zijn wanneer ik ze weer zie. En zij ook.

Daarom ben ik hier. Het is de enige reden. Ik moet zorgen dat alles weer goedkomt. Met ons allemaal.

*

Tegen de tijd dat ik bij het resort aankom is het middernacht. De tomtom van de huurauto bleek kapot en ik moest twee keer ergens stoppen om de routebeschrijving in mijn hoofd te prenten. Op een gegeven moment nam ik een verkeerde afslag terwijl ik dacht: dit lijkt me niet goed, ik wed dat het niet goed is, maar voordat ik veilig kon keren was ik twintig minuten verder. Terwijl ik terugreed raakte ik weer verdwaald en reed vervolgens nog eens veertig minuten door de rimboe. Over een rit die me normaal gesproken een halfuur zou hebben gekost, deed ik bijna twee uur.

Maar nu ik er eindelijk ben, breekt het zweet me uit. Ik kan mezelf niet langer wijsmaken dat ik onderweg ben. Dit is het. Ik ben er. Ik doe een schietgebedje. Hoe ik het ga doen weet ik niet, maar op deze magische plek zullen mijn problemen als sneeuw voor de zon verdwijnen.

Niet meteen natuurlijk, maar wel binnen afzienbare tijd. Ik moet mezelf geen onrealistische doelen stellen, anders kom ik van de regen in de drup. Bovendien lijkt me de kans dat ik in een parkeergarage een levensveranderende openbaring krijg nihil.

Ik rijd een parkeervak in, gooi het portier open en zwaai mijn benen naar buiten. Terwijl ik in de nacht staar, eist het rechts rijden in een vreemde auto in een vreemd land zijn tol. De adrenaline ebt weg en mijn huid begint pijnlijk te tintelen.

Aan de hemel fonkelen zoveel sterren dat ze wel nep lijken. Het doet me denken aan een decor in een theater. Thuis zie ik nooit sterren. Te druk om omhoog te kijken. Ik staar naar het donkere silhouet van, naar ik aanneem, Camelback Mountain. 'Ik kan je nog niet zien, maar ik weet dat je prachtig bent,' fluister ik, en dan begin ik te huilen.

Doe normaal, Cara, en ga op zoek naar je kamer. Daar kun je doen wat je wilt: huilen, een hapje eten, een warm bad nemen, slapen, spijt hebben dat je je telefoon hebt meegegeven aan een onbeleefde vlerk...

Het wordt zo te zien nog een hele toer om bij mijn kamer te komen. Als ik op de grootte van de parkeerplaats mag afgaan, heeft het resort de afmetingen van een kleine stad. Het zou nog wel eens groter kunnen zijn dan Hertford, besef ik. Behalve een bord met HOOFD-HOTEL/RECEPTIE, heb ik diverse borden gezien die doen vermoeden dat er verschillende wijken zijn: KOPEREN STER VILLA'S, KONINGSUITES, SWALLOWTAILDORP, DE RESIDENTIE, CAMELBACK CASITA'S.

Het bord dat naar de receptie verwijst stond een heel eind terug. Ik sluit mijn ogen en zie mezelf al helemaal terug sjouwen met mijn rolkoffers, en Joost mag weten hoe ver het vandaar af lopen is naar mijn kamer. Ik weet niet of ik dat vanavond nog red. Ik zou hier best kunnen slapen, met de autodeur open in de warme nacht. Wie weet is in een van de vier geheugenknoppen voor de bestuurdersstoel de ligstand opgeslagen.

Het geluid van een motor doet me overeind schieten. Zou er nog een gast arriveren? Het geluid komt dichterbij en sterft dan weg. Nee, het is geen auto. De motor klinkt anders, minder luid ook. Misschien is het een grasmaaier – zo'n ding waarop je kunt zitten als je een heel groot gazon moet maaien. Maar op dit uur in de nacht?

Dan hoor ik voetstappen naderen. Een mannenstem zegt: 'Me-

vrouw? U bent vast de dame op wie ik wacht: mevrouw Cara Burrows uit het Engelse Hertford. De laatste gast van vanavond. Klopt dat?’

De stem van de man geeft me meteen een goed gevoel. Zijn geruststellende toon is precies het tegenovergestelde van het onverschillige gebrom van Rock the Hole. Ik moet glimlachen om de lichaamloze stem in het donker, voordat ik het gezicht zie dat erbij hoort.

‘Ja, ik ben Cara Burrows. Het spijt me dat ik niet op de afgesproken tijd hier was.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen, mevrouw. Ik ben blij dat u er bent. Welkom in Arizona en het Swallowtail Resort & Spa. U zult een geweldige verblijf bij ons hebben, dat kan ik u beloven. Al onze gasten zijn meer dan tevreden.’

Vind je het gek? Als je zoveel geld neertelt voor... Ik probeer niet aan het enorme bedrag te denken dat ik voor deze reis heb uitgegeven. Alles bij elkaar opgeteld is het ruim een derde van het spaargeld dat Patrick en ik de afgelopen vijftien jaar bijeen hebben geschaapt. Mijn god. Als ik het zo bekijk is het nog erger dan ik dacht. Erger dan wanneer ik alleen aan het bedrag denk. Een déerde. Onverantwoord.

Ik had voor een minder luxe resort moeten kiezen, dat op zijn minst vijf keer goedkoper was, of één week moeten boeken in plaats van twee. Maar dat is achteraf.

Dit is wat ik hebt geboekt. Het was mijn eigen keus. Het beste resort dat ik kon vinden, geld speelde geen rol.

Nooit gedacht dat ik me trots en beschaamd tegelijk kon voelen, maar toch is het zo. Sinds ik heb geboekt, word ik verscheurd door opstandigheid en schuldgevoel.

Ik heb alleen beknibbeld op randzaken. Zoals gezegd op een onbetrouwbaar ogend autoverhuurbedrijf, maar ook op de vluchten: één overstap in beide richtingen, wat een besparing van bijna zevenhonderd pond opleverde. Dat heb ik geweten. Als ik een beetje

zelfrespect had gehad, had ik mezelf die drie loze uren op het vliegveld van Chicago bespaard.

Ik hoor een klik. Zaklamplicht kleurt de nacht geel. De man met de geruststellendste stem van de wereld buigt zich naar me toe en kijkt me glimlachend aan. Hij is in de vijftig, kaal, en draagt een blazer met een 'Swallowtail Resort & Spa'-logo met vijf gouden sterren, en daaronder zijn naamkaartje: DIGGY. Zijn gezicht is op sommige plekken gegroefd, op andere pafferig, alsof zijn huid is ontworpen om harde en zachte oppervlakken te laten afwisselen.

'Het is me een genoeg kennis met u te maken, mevrouw. Ik ben Diggy – tenminste, zo noemt iedereen me hier. Ik zou u graag een rondleiding geven, maar het lijkt me beter dat we dat uitstellen tot morgen. Het is te donker en u zult wel moe zijn van de lange reis. Zal ik u dan maar naar de receptie brengen? Ik heb een wagentje waarmee ik u voor de deur kan afzetten. In het Swallowtail hoeft u niet te lopen als u niet wilt, want u kunt zich altijd laten rijden! Morgen, als u uitgerust bent, kunt u de conciërgesbellen bellen en zeggen dat u klaar bent voor Diggy's tour. Dan kom ik u ophalen en laat ik u alles zien wat u moet zien. Het maakt niet uit vanwaar u belt. Wat dacht u daarvan? De Diggy-mobiel staat tot uw beschikking!'

'Geweldig. Dank u.'

Ik verbaas me over het gemak waarmee hij mijn zware bagage achter in een soort golfkar tilt. Het karretje, dat aan de zijkanten open is, heeft zilverkleurige wielen, witleren stoelen en een crèmekleurige canvas luifel. Als ik ben ingestapt, doet Diggy zijn zaklamp uit, klimt op de bestuurdersstoel en roept: 'Hou u vast, de Diggy-mobiel gaat vertrekken!'

Ik heb geen idee hoelang het ritje duurt (behalve geen telefoon, heb ik ook geen horloge), maar ik schat ergens tussen de vijf en tien minuten. Vanaf de parkeerplaats tuffen we langs slingerende paden die aan weerszijden zijn afgezet met kinderkopjes en witgouden lichtbollen die de weg wijzen in het donker. We passeren lage huizen met ronde hoeken, waarvan sommige uitkijken op het pad en ande-

re een kwartslag gedraaid liggen. Overal terrassen, balkons en nette tuintjes achter lage muurtjes. Wanneer een reflectie van maanlicht op water mijn aandacht trekt, leun ik opzij en zie ik achter een van de villa's een klein, rechthoekig zwembad. Langs de paden groeien verschillende soorten heesters. Dat had ik niet verwacht, ik dacht dat Arizona droog en woestijnachtig was. Wanneer we rechts een tennispark passeren, spuit een ronddraaiende sproeier vanaf de andere kant een verfrissende nevel in de golfkar en daalt een wolk van fijne waterdruppeltjes neer op mijn gezicht. Een sproei-installatie, vandaar al het weelderige groen.

Het wemelt hier van de cactussen. Sommige planten staan in grote potten en zien eruit als een spijkerexplosie, andere torenen uit boven strakke grindvlakten, alsof ze uit de steenachtige ondergrond groeien. De grotere cactussen, die zeker twee keer zo lang zijn als ik, staan in groepjes bij elkaar. Soms hebben ze armen waarmee ze naar je lijken te zwaaien, iets waarop Diggy me op hetzelfde moment wijst. 'Het lijkt wel of de cactussen ons verwelkomen, nietwaar? Weet u hoelang het duurt voordat zo'n arm begint te groeien? Tussen de zeventig en honderd jaar. Maar vanaf zeventig jaar dus.'

We passeren een fontein en een paar brede trappen, en vervolgens een rij hoge palmbomen waarvan de stammen van onder tot boven omwikkeld zijn met lichtroze en -blauwe feestverlichting. Verder naar beneden zie ik een verlichte hoek helder turquoise, het moet een van de vele zwembaden van het resort zijn. Even verderop, aan de andere kant van het pad, staan twee hoge gietijzeren lantaarnpalen met erop een grote ondiepe schaal waarin echt vuur brandt. De oranje vlammen vormen een gloeiende driehoek aan weerszijden van een... ja, wat is het eigenlijk? Het lijkt wel een soort ingang.

'Wauw,' mompel ik.

'Dat is ons doolhof, een van Swallowtails populairste attracties,' zegt Diggy. 'U moet er zeker een keer in gaan. Die vlammen zijn er overigens alleen 's nachts. Maar dat betekent niet dat de uitgang overdag makkelijk te vinden is, dus u bent gewaarschuwd.'

Uiteindelijk stopt de golfkar voor een gebouw. Het is veel groter dan de villa's waar we langs zijn gereden. De façade bestaat uit een halve cirkel, die verbonden is met twee armachtige vleugels.

'We zijn er, mevrouw,' zegt Diggy. 'Ik ga u voorstellen aan Riyonna. Zij zal verder voor u zorgen.'

Pas als hij weg kuiert met mijn koffers, realiseer ik me dat ik ook zal moeten lopen. Mijn benen slapen en protesteren van de schok weer te moeten bewegen na het gehobbel in de golfkar. Ik zou willen dat het resort een vergelijkbaar indoortransportsysteem had, waarmee ze gasten naar hun kamer brengen.

Ik loop achter Diggy aan de ruime lobby in, die volledig is opgetrokken uit rood en wit geaderd marmer. Misschien kijk ik er morgen anders tegenaan, maar vanavond doet het me denken aan de binnenkant van een lichaam. In de hoeken staan grote potplanten – of eerder kleine bomen – met ruwe stammen en rubberachtig donkergroen blad. Ze zien er veel te wakker uit voor de staat waarin ik verkeer.

Achter de balie zit een breedgeschouderde zwarte vrouw van ongeveer mijn leeftijd, met een stralende glimlach en het soort vlechtjes dat volgens mij cornrows wordt genoemd. Net als Diggy heeft ze het Swallowtail-logo op haar jasje, met daaronder haar naam: RYONNA BRIGGS. Ze lijkt oprecht blij me te zien, en even hoop ik dat ze niet al te aardig of zorgzaam zal doen, want dan barst ik in huilen uit.

Terwijl ik de receptioniste mijn paspoort en creditcard aanreik, glimlach ik zwakjes naar haar. Elke beweging valt me zwaar, elke indruk is vaag. Ik stoot ergens tegenaan met mijn elleboog, het doet pijn. Wanneer ik opzij kijk, zie ik een bronzen Boeddhabeeldje op de balie staan, naast een of andere vreemde, rommelig uitzijnde plant in een gele keramische pot. Zou het een cactus zijn? Hij ziet er niet scherp en stekelig uit, integendeel, eerder alsof iemand een paar handenvol sperziebonen in de pot heeft gegooid.

In de uitgestoken hand van de boeddha, die strak voor zich uit kijkt alsof hij vastbesloten is de vreemde sperziebonenplant te negeren, ligt een stapeltje ivoorkleurige visitekaartjes van het resort.

Hij lijkt te willen zeggen: ‘Geef je geld hier uit en alle wijsheid zal je toekomen.’ Slimme marketing natuurlijk, maar ik krijg er koude rillingen van. Of het moet van de vermoedheid komen.

Riyonna kijkt me nieuwsgierig aan, en even ben ik bang dat ze voorover zal leunen en vragen: ‘Wat is er? Staat je leven op instorten? Heb je de benen genomen?’

Hoe zouden andere gasten zich gedragen als ze midden in de nacht arriveren? Ik kan me bijna niet voorstellen dat ze enthousiast reageren en in zijn voor een praatje.

Gelukkig houdt Riyonna het zakelijk. Ik doe alsof ik luister terwijl ze uitweidt over wifi en ontbijttijden. Het interesseert me niet. Het enige wat ik wil is slapen. *Vertel me nou maar waar ik kan slapen.*

Diggy vertrekt, nadat hij me nogmaals heeft beloofd dat hij me morgen zal rondleiden.

Nee. Overmorgen. Alstublieft. Ik kan u niet beloven dat ik morgen op tijd wakker ben.

Riyonna vouwt een kartonnetje dubbel en steekt een sleutelkaart in de gleuf. Ik had het mis, ze is niet van mijn leeftijd, eerder tien jaar ouder. Ik schat haar achter in de veertig. Ze heeft kraaienpootjes die ze met make-up heeft proberen weg te werken.

Ik luister maar met één oor en knik werktuiglijk bij alles wat ze zegt. Als ze vervolgens met mijn sleutelkaart in de hand achter de balie vandaan komt, schrik ik wakker uit mijn verdoving. Ze is klein, kleiner dan ik dacht, zelfs met haar hoge stilettohakken. Vreemd. Toen ze zat, leek ze groter. Het zal wel door haar brede schouders komen.

‘Ik... U hoeft niet met me mee te lopen, hoor,’ breng ik met moeite uit. ‘Echt niet. Bedankt.’

‘Weet u het zeker? Uw kamer is hier, in het hoofdhotel, dus het is niet ver. We willen graag weten of onze gasten tevreden zijn met hun kamer.’

‘Ik red me wel, dank u.’ Ik hoop dat ze me niet onbeleeft vind, maar ik moet er niet aan denken dat ik nog langer met haar moet

praten. Als ze zo doorgaat, lig ik hier dadelijk nog jankend op het rode marmer.

Ze knikt lachend. 'Ik begrijp het. Geen probleem, hoor. U zult wel moe zijn.' Ze reikt me de sleutelkaart aan, die ik bijna uit haar hand gris. *Je bent er bijna.*

Ik begin in de richting van de liften te lopen, of beter gezegd, naar de plek waar ik de liften zou hebben geplaatst als ik de architect was geweest.

'Ik laat uw koffers meteen brengen,' roept Riyonna me na.

Meteen is niet snel genoeg. Het laatste wat ik wil, is dat er iemand op mijn deur klopt als ik eenmaal op mijn kamer ben. Ik was mijn koffers compleet vergeten. 'Dat is niet nodig,' zeg ik. 'Ik neem ze zelf wel mee.'

'Prima,' zegt Riyonna. 'Wat u wilt. O... de liften zijn die kant op.' Ze wijst in een richting waar ik de liften niet zou hebben verwacht. Het is duidelijk dat de architect van het Swallowtail en ik het overal oneens over zijn geweest.

Het nummer op mijn papieren sleuteletui begint met een '3', wat vermoedelijk betekent dat mijn kamer op de derde verdieping ligt. Terwijl de liftdeuren sluiten, kreun ik van opluchting. *Je bent er bijna. Nog even volhouden.* Ik voel me verdoofd, en misschien is dat maar goed ook. Ik ben te moe om na te denken, me zorgen te maken, spijt te voelen, mijn gezin te missen.

Op de derde verdieping stap ik uit de lift. Ik doe mijn best de bordjes aan de muur te ontcijferen, maar in mijn verdoofde toestand is het lastig wijs te worden uit de vele nummers die beginnen met een 3 en de pijlen die alle kanten op wijzen. Het kost me zeker vijf seconden extra om uit te dokteren dat mijn kamer naast de lift ligt: een scherpe bocht naar links en dan ben ik er.

Ik hou mijn sleutelkaart tegen het kastje op de deur, en wanneer een groen lampje oplicht, laat ik mezelf binnen. Mijn koffers stoten tegen de deurpost en ik vloek binnensmonds. Als mijn ogen aan de duisternis gewend zijn, zie ik dat ik me in een rechthoekige ruimte

van ongeveer twee bij vier meter bevind, die naar het einde toe breder wordt. In het licht dat vanuit de gang naar binnen valt worden vaag de voeteneinden van twee tweepersoonsbedden zichtbaar.

Ik tast over de muur naar de lichtschatelaar, maar in plaats van een schakelaar voel ik een klein, rechthoekig kastje. Van onze gezinsvakanties naar Spanje en Griekenland herinner ik me dat je de sleutelkaart in zo'n kastje moet steken om licht te kunnen maken. Ik probeer het, maar het lukt niet. Als ik de deur verder openduw voor meer licht, zie ik waarom: er zit al een kaart in de gleuf. De vorige hotelgast moet hem zijn vergeten toen hij vertrok, en ook de schoonmaakploeg is het kennelijk niet opgevallen. Ik trek de kaart eruit, laat hem op de grond vallen en steek mijn eigen kaart erin. Er gebeurt niets.

De deur naast het kastje met ertegenover ingebouwde kledingkasten, een minibar en kluis, moet van de badkamer zijn. Ik maak hem open en stap naar binnen om wat koud water in mijn gezicht te plenzen. Dan valt de deur naar de gang dicht en zie ik geen hand voor ogen meer. Weer tast ik naar een lichtschatelaar, maar het enige wat ik voel zijn gladde, koude badkamertegels.

Of zou het marmer zijn? Waarschijnlijk ook rood-wit geaderd.

Ik steek mijn hand door de deuropening en laat mijn vingers over de muur van de hal glijden – er moet toch ergens een lichtschatelaar zijn – tot ik er een vind. Hij zit veel lager dan ik had verwacht.

Licht, eindelijk. Ik had gelijk: ik ben in de badkamer.

Er klopt iets niet, zegt een stem in mijn hoofd, en meteen slaat mijn hart op hol.

De badkamer is bezaaid met spullen: aan een haakje aan de muur hangt een groen met zwart badpak, dat aan de maat te zien van een tiener of een heel kleine vrouw is, en over de rand van een glazen douchecabine is een mannenzwembroek gedrapeerd; metalen schuifspeldjes; twee tandenborstels; twee deodorants; een ouderwetse rubberen badmuts in een roze-beige kleur; scheerschuim, een pakje wegwerpscheermesjes.

Shit. Shit shit shit. Deze kamer is bezet. En de gasten liggen waar-

schijnlijk te slapen in de bedden die ik zonet zag. Niemand laat zoveel spullen achter.

De sleutelkaart die in de gleuf stak toen ik binnenkwam...

Ik hoor een meisjesstem zeggen: 'Ik heb cola gemorst op Pogy. En op Doodle Dandy.'

Ze klinkt jong en overstuur. En akelig dichtbij.

Omdat ze dichtbij is.

Kennelijk ben ik niet de enige die rond middernacht niet op haar best is. Riyonna de receptioniste heeft zitten slapen. Deze kamer was al vergeven, aan mensen die mij in minder dan twintig seconden zullen aantreffen in hun badkamer.

Verdomme, wat nu?

*

Rustig blijven, Cara. Denk na.

Er is iemand wakker, dus ik kan niet meer ongezien wegkomen. En mijn koffers staan nog in de hal. Die krijg ik nooit snel genoeg buiten.

Dan hoor ik een mannenstem. 'Cola? Hoezo?' Hij klinkt gedeso-riënteerd, alsof hij uit een diepe slaap ontwaakt. 'Je moet midden in de nacht ook geen cola drinken, lieverd. Je had je tanden al gepoetst.'

'Ik heb geen cola gedronken,' zegt het meisje verontwaardigd. Ze klinkt van streek. 'Ik heb het per ongeluk omgestoten. Er stond nog een restje op mijn nachtkastje van het avondeten. Ik wou gaan kijken wie er in de badkamer is.'

'Er is niemand in de badkamer.'

'Wel waar. Ik hoorde iemand lopen.'

O, shit. Nu zul je het hebben. Waarom sta ik hier in vredesnaam nog als een zoutpilaar? Ik kan mezelf toch niet wegtoveren? Ik had mijn aanwezigheid meteen kenbaar moeten maken toen ik het meisje hoorde praten.

De man zegt: 'Ik zie licht in de badkamer. Heb jij het aan gelaten?'

'Nee!' Het meisje klinkt alsof ze huilt. 'Er is iemand binnen.'

‘Lieverd, er is echt niemand. Sst. Blijf jij maar in bed, oké? Ik ga wel even kijken.’

‘Maar ik heb cola gemorst op Poggy,’ jammert het meisje weer. ‘Moet je nou zien!’

‘Dat geeft niet. We krijgen Poggy wel weer schoon, dat beloof ik je, en dan ziet hij er weer als nieuw uit. Die cola krijgen we er wel uit. En er is niemand in de badkamer, hoor. Je hebt waarschijnlijk de waterleidingen gehoord. Maar ik ga wel even kijken.’

Ik sluit mijn ogen en wacht af. Dit wordt een gênante vertoning. Het lijkt wel een nachtmerrie waaruit ik maar niet wakker kan worden. Stel dat hij me iets aandoet?

‘Wat doen die koffers hier in godsnaam?’ Zijn stem is zo dichtbij. Hij moet vlak voor de badkamerdeur naar mijn twee koffers staan te kijken.

Wat bezielt me om hier te blijven staan? Ik moet iets zeggen voordat hij de deur opent en me ziet. Het domste wat ik kan doen, is de indruk wekken dat ik niet ontdekt wil worden.

‘De koffers zijn van mij. Ik sta... Ik sta in uw badkamer,’ roep ik met dichtgeknepen ogen. Mijn stem klinkt onvast en schor. ‘Ik ben een vrouw, en ik ben alleen. Ik ben net zo bang als u, dat kan ik u verzekeren. Er is een vergissing gemaakt, dus ik zal onmiddellijk vertrekken. Ik ben net aangekomen vanuit Engeland en heb een lange reis achter de rug. Ik ben doodmoe. Het is niet mijn fout. De receptioniste heeft me deze kamer toegewezen, dus... wees alstublieft niet boos op me. Ik ben Cara Burrows. Ik kom uit Hertford in Engeland en ben niets kwaads van plan.’

Als ik mijn ogen open, zie ik in het halletje een man en een meisje staan die me met open mond aanstaren. Ze lijken al net zo erg geschrokken als ik. Ik zie geen gebalde vuisten of getrokken wapen. Goddank.

De man is groot en heeft een behaarde borst, gespierde armen en een buikje dat over de rand van zijn witte boxersshort hangt. Zijn donkere haar is slecht geknipt: te kort bovenop, iets te lang aan de

zijkant. Het meisje ziet eruit als dertien, misschien iets ouder. Dat verbaast me. Ze zou bij Jess in de klas kunnen zitten, of zelfs een klas hoger. Toen ik haar zonet hoorde praten, schatte ik haar niet ouder dan een jaar of zeven, acht. Welk kind van dertien huilt nog omdat ze cola heeft gemorst?

Ze draagt een lang, pastelgroen nachthemd met witte borduursels rondom een v-hals. Haar magere, ovale gezicht is bleek en betrand, en ze heeft lang, donker steil haar met een rommelige scheiding in het midden. Met haar ene hand wrijft ze zacht over haar voorhoofd, net onder de haargrens, en in haar andere hand houdt ze een roze gebreide knuffel geklemd. Het beest heeft een bruine vlek aan de zijkant, wat waarschijnlijk cola is. Dus dit is Poggy. Het is een raar geval: hij heeft het hoofd van een hond en het lichaam van een varken. Duidelijk zelfgemaakt, maar goed is anders. Het moest waarschijnlijk een varken worden, maar halverwege ging er iets mis, want de kop is van een zorgwekkend roze aangelopen bulterriër.

‘Hebt u de sleutel van déze kamer gekregen?’ De man klinkt alsof hij zich afvraagt of hij me moet geloven. ‘Van ónze kamer?’

‘Ja. Hoe had ik anders binnen kunnen komen? Het spijt me heel erg. Ik pak mijn koffers en laat jullie met rust.’

Als ik naar de badkamerdeur wil lopen, verspert hij me de weg. ‘Hoe zei u dat u heette?’

‘Cara Burrows.’ Echtgenoot, moeder. Normaal, ongevaarlijk, psychisch gezond.

‘Mag ik uw identiteitsbewijs zien?’

‘Mijn identiteitsbewijs? Eh... natuurlijk.’

Ik rommel in mijn tas, haal mijn paspoort eruit en geef dat aan hem. Het meisje zet een stap achteruit. Ze wrijft nog steeds over haar voorhoofd. Heeft ze haar hoofd gestoten toen ze uit bed stapte? Of zou het een nerveuze tic zijn?

‘Goed, Cara Burrows. Mag ik even in uw tas kijken?’

‘In mijn tas? Waarom?’ Het moet niet gekker worden. Bovendien

spreekt hij mijn naam verkeerd uit: *Carrab*. Hij probeert het niet eens goed uit te spreken.

‘Omdat u midden in de nacht in mijn kamer staat. Ik neem geen enkel risico.’

Ik geef hem mijn tas. ‘U bent wel erg achterdochtig. Ik heb u toch gezegd dat de receptie een fout heeft gemaakt? Bovendien, als ik iets raars van plan was, had ik dat toch allang gedaan? Ik wil gewoon zo snel mogelijk weg hier, naar een kamer zónder andere hotelgasten, zodat ik eindelijk kan slapen.’

Hij draait zich om naar het meisje en zegt: ‘Ga maar weer naar bed, lieverd. Probeer wat te slapen. Er is niks aan de hand, maak je maar geen zorgen.’

Ze gehoorzaamt zonder morren.

Waarom praat hij tegen haar alsof ze vijf is? Omdat het nacht is en ze bang is voor de insluiper? Of zou hij aan het ontbijt ook zo tegen haar doen? Als ik op die manier tegen Jess zou praten, zou ze geantwoord hebben: ‘Dat had je gedroomd.’ Vervolgens zou ze me omstandig gaan uitleggen waarom ik de situatie totaal verkeerd aanpakte en zelf in actie komen.

Ik moet deze man niet. Hij snuffelt in mijn tas alsof hij douanier op een vliegveld is.

‘Waar is uw telefoon?’ vraagt hij.

‘Pardon?’

‘Uw mobiele telefoon. U wilt toch niet beweren dat u geen telefoon hebt? Iedereen heeft er tegenwoordig een.’

Ik schud mijn hoofd. *Niet te geloven*. ‘Ja, ik heb een telefoon. Maar ik heb hem in bewaring gegeven aan de man van het autoverhuurbedrijf. Hij zal erop passen tot ik de auto kom inleveren. Hij krijgt er honderd pond voor.’

‘Waarom hebt u dat gedaan?’

Ik voel tranen in mijn ogen prikken. ‘Omdat ik mijn telefoon niet wilde meenemen. Er staan berichten op die ik niet wil lezen. Als ik mijn telefoon binnen handbereik heb, lukt het me niet ze te

negeren. Maar dat gaat u eigenlijk helemaal niks aan.'

De man geeft me mijn tas terug en heft verdedigend zijn handen op. 'Het spijt me,' zegt hij. 'Maar u kunt me toch niet kwalijk nemen dat ik voorzichtig ben.'

'Misschien niet,' mompel ik, terwijl ik langs hem heen naar mijn bagage loop, richting ontsnappingsroute.

Nu hij weet dat ik geen geheim agent ben die hem zijn keel komt doorsnijden, is hij opeens een en al charme en medeleven. 'Kom, dan hou ik de deur voor u open. Of beter nog, als u de deur openhoudt, breng ik uw koffers naar de lift.'

'Nee, dank u. Ik red me wel.' Ik probeer me te beheersen, maar voel een traan over mijn wang rollen. Boos loop ik de gang op, en weer stoot ik twee keer hard met mijn koffers tegen de deurpost.

De man kijkt me geschrokken na. 'Hé, niet huilen. Er is toch niks gebeurd?'

'Goedenavond. Nogmaals mijn excuses.'

'Cara, luister nou...'

'Wat?' Wie heeft hem toestemming gegeven me bij mijn voor- naam te noemen? Kan hij me niet met rust laten? Ik ben zijn kamer uit, en mijn koffers ook. Waarom trekt hij niet gewoon die deur achter me dicht?

'Weet u zeker dat alles goed met u is? Die indruk krijg ik niet. Zit u in de problemen? Het spijt me dat ik die foto van de echo heb gezien.' Hij knikt in de richting van mijn tas. 'Als u hulp nodig hebt...'

Shit. Hoe had ik de foto kunnen vergeten? Nu weet hij iets over mij wat zelfs mijn beste vrienden niet weten.

'Ik wil slapen en met rust worden gelaten,' zeg ik tegen hem. 'Dat is alles.'

'Zorg dat u morgen uw telefoon terugkrijgt van die man van de huurauto en lees die berichten. U kunt maar beter weten wat erin staat.'

Geweldig. Ongevraagd advies van een behaarde, halfnaakte vreemde in een hotelgang.

Ik staar hem vol ongeloof aan. ‘Hoorde u niet wat ik zei? Ik wil met rust gelaten worden.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Oké, nou... welterusten dan maar.’

Halleluja. Ik ben nog nooit zo blij geweest dat er een deur voor mijn neus wordt gesloten.

Ik stap in de lift, druk op de ‘L’ van lobby en zoef terug naar de begane grond. Riyonna heeft haar stoel naar achteren geschoven en haar voeten op de balie gelegd. Als ze me ziet aankomen, veert ze op. Ze is duidelijk verbaasd me te zien.

‘De kamer die u me hebt toegewezen is bezet. Er zit een vader met een dochter in.’

‘Pardon?’ Haar ogen worden groot en ze leunt voorover.

‘De kamer waar u mij naartoe hebt gestuurd... Het spijt me dat ik de sleutelkaart heb laten liggen, maar ik heb...’ Ik geef haar het kartonnetje met het nummer van de kamer erop. ‘Dit is de kamer van iemand anders. Hij is bezet. Gaat u zelf maar kijken als u me niet gelooft. Er verblijft een man met zijn dochter. Ze lagen te slapen en werden wakker van mijn gestommel.’

Riyonna zit al verwoed op haar toetsenbord te typen. Haar ogen schieten heen en weer, alsof ze alles op het scherm tegelijk wil lezen. Ze heeft lange, perfect gevormde nagels, die ze nijlblauw heeft gelakt. ‘Lieve hemel,’ mompelt ze na een paar seconden. ‘Het spijt me verschrikkelijk! Ik... dat was... Hoe is het mogelijk?’ Ze slaat hard met een vlakke hand tegen haar voorhoofd. ‘Wat is er met me aan de hand? Dit is me nog nooit overkomen. Ik snap niet hoe dit heeft kunnen gebeuren!’

‘Het geeft niet.’ Ik heb geen zin om haar op te vrolijken. ‘Kunt u me nu alstublieft een sleutel voor een andere kamer geven? Ik ben erg moe. Het enige wat ik wil...’

‘Kámer?’ Ze klinkt geschokt. ‘O, u krijgt niet zomaar een kamer... niet na wat er is gebeurd. Het is mijn schuld. Ik vind het verschrikkelijk wat u hebt moeten doormaken, mevrouw Burrows. Ik hoop niet dat er iets is... eh, gebeurd?’

Wil ze nu weten of de man in de bezette hotelkamer me heeft aangerand? Alsof het alleen dan een afschuwelijke ervaring is. Geërgerd kijk ik naar de kleine bronzen boeddha met zijn zelfvoldane smoel. Ik heb zin om hem een klap in zijn gezicht te geven. Gelukkig weet ik me te beheersen.

Riyonna wendt zich weer tot het computerscherm. ‘In plaats van een hotelkamer geef ik u een van onze Camelback Casita’s. Het kost u niets extra. Ik kreeg tien minuten geleden een telefoontje van een stel dat hier allang had moeten zijn. Ze hebben hun boeking geannuleerd, dus... De casita heeft een terras met eigen overloopzwembad en het beste uitzicht op Camelback Mountain dat het Swallowtail te bieden heeft. En de Biddende Monnik. Alstublieft, accepteert u deze casita als genoegdoening voor de schrik die ik u heb bezorgd. En nogmaals mijn welgemeende excuses.’

Ik zou dankbaar en opgetogen moeten reageren, maar Riyonna heeft tranen in haar ogen staan. Als ze nu ook nog in huilen uitbarst, is de maat vol. Dan ben ik hier weg en boek ik de dichtstbijzijnde goedkope bed and breakfast – waar ze precies weten hoeveel kamers ze hebben en wie daarin is ondergebracht.

‘Bedankt,’ breng ik met moeite uit. ‘Dat is heel aardig van u.’ Wat bedoelde ze nou met die biddende monnik? Ik wil niet dat er nog iemand in de casita verblijft, hoe vroom ook. Ze kan het toch niet over een levende persoon hebben gehad?

Het is wel aardig van haar. Ze had me niet zo royaal hoeven te compenseren. Wanneer ik morgen wakker word – hopelijk voor zonsopgang – ben ik vast blij met de upgrade en vind ik Riyonna Briggs de beste receptioniste ooit.

‘Heel graag gedaan,’ zegt ze nadrukkelijk. ‘Ik heb u nummer 21 gegeven. Ik zal nog even vervoer voor u regelen, want het is te ver om te lopen.’

Als het maar niet weer Diggy is. Laat het een saaie, ongeïnteresseerde man zijn die geen woord Engels spreekt.

‘Ik zou u graag zelf brengen, maar ik tril als een rietje,’ zegt

Riyonna. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik me zo heb vergist. Het spijt me echt heel erg. Ik moet er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren!’

Haar ‘had kunnen gebeuren’ werkt me op mijn zenuwen. Alsof het niet al erg genoeg is wat er is gebeurd. Is ze soms bang dat ik een klacht ga indienen bij de resortmanager? Zie ik er zo gemeen uit? Maar ik kan moeilijk tegen haar zeggen dat ik niet op haar ontslag uit ben zonder haar het gevoel te geven dat ik die macht wel degelijk heb.

Ik weet niet meer of mijn gedachten nog ergens op slaan. Misschien kan ik het nadenken voor vannacht maar beter voor gezien houden.

Mijn golfkarchauffeur is niet zo zwijgzaam als ik had gehoopt, maar minder praatgraag dan Diggy en Riyonna. Terwijl we over de verlichte slingerpaden tuffen, hou ik mijn hart vast. Ik ben bang dat er weer iets zal misgaan – een lekke band, een hagelstorm, een overval – maar godzijdank arriveren we een paar minuten later zonder problemen bij mijn casita. Het huis is ruim en koel en, tot mijn grote opluchting, onbewoond. Toch controleer ik voor de zekerheid of er niet nergens een gezin ligt te slapen.

Ik sluit de deur af, doe de ketting erop, en kleed me uit terwijl ik naar de dichtstbijzijnde slaapkamer strompel. Ik kan nog net ‘goddank’ tegen niemand in het bijzonder mompelen, voordat ik als een blok in slaap val.

De Vriendelijke Gezichten geloven dat Emory stierf zodat ik kon leven. Of zoiets. Ik weet niet meer precies welke woorden ze gebruikten, maar ik herinner me dat ik dacht dat het klonk als Jezus die gestorven is voor onze zonden.

Zou Emory dat echt voor mij hebben gedaan? Ik zei dat ik het niet geloofde, omdat ze het niet opzettelijk heeft gedaan. Ze heeft niet voor de dood gekozen, en niemand koos de dood voor haar. Ze stierf voor niets en zonder te weten dat ik ooit geboren zou worden.

De Vriendelijke Gezichten glimlachten en zeiden: Ja, daar heb je natuurlijk gelijk in. Ze probeerden me uit te leggen dat het bedoeld was als metafoor. Maar wat ze echt geloven is dat het Lot soms een plan heeft, ook al hebben we daar zelf geen invloed op, en dat het Lot misschien vastbesloten was en nog steeds is om ervoor te zorgen dat ik blijf leven.

Ik zou er troost uit moeten putten, maar dat kan ik niet. Als het Lot echt zo machtig is, waarom heeft hij dan slechts een van ons in leven gelaten? Had hij het niet zo kunnen regelen dat Emory ook een kans had? Het voelt zo oneerlijk.

‘Jij moet zijn Favoriete Kind zijn geweest,’ zeggen de Vriendelijke Gezichten. ‘De favoriet van het universum. En van het noodlot.’ Het werd hun bijnaam voor mij: het Favoriete Kind. Ik heb een hekel aan die naam, want het voelt niet loyaal naar Emory toe. Ze is mijn zus, en dat zal altijd zo blijven.

De Vriendelijke Gezichten geven niet om Emory. Ze geven alleen om mij, en denken dat ze me daar een plezier mee doen. Ze denken dat het goedmaakt hoe onze ouders over ons dachten. Ze zeggen dat ik bijzonder ben, en mooi en lief en goed.

Ik wil niet bijzonder zijn, en ook niet iemands favoriet. Ik wil een gewoon meisje zijn, met een zus. Ik wil deel uitmaken van een gewoon gezin.